Viseljetek gondot tehát magatokra és
az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket
a Szent Szellem...

Cselekedetek 20,28a

2007. Augusztus

X. Évf. 2. Szám

Élő Gyülekezetek

Tartalom:

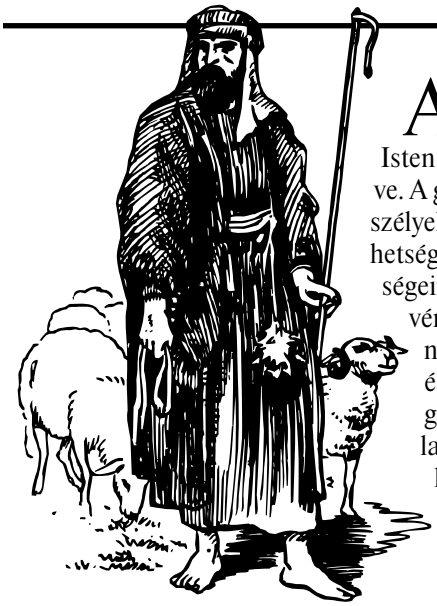

A gyülekezeti munka „veszélyes üzem”. Ezen a földön a hívő ember ellenséges területen jár, Isten Szellemét hordozva, Krisztusról bizonyságot téve. A gyülekezetek élete sem könnyű. Külső és belső veszélyek fenyegetik. Fontos a felkészültség, ami akkor lehetséges, ha tisztában vagyunk azzal, mi érheti közösségeinket. Az őrálló feladata pedig felelősséggel jár. A vének és a gyülekezet minden tagjának szembe kell néznie a közösség élete során a veszélyforrásokkal, és ennek megfelelően óvatosnak kell lennünk. Vigyáznunk kell! Hogyan és mitől óvakodjunk? Választ kapunk a cikkben, amely jó pár dologra felhívja a figyelmünket.

A gyülekezetre leselkedő veszélyek
2. oldal

Talán meglepő a cikk címe. Tudatosan szakkifejezést használva szeretnénk felhívni a figyelmet, hogy változó nyelvünkben új szavak, kifejezések jönnek létre, és egyesek idejétmúlttá, régiessé válnak, archaikus kifejezésekként a napi használatból kikerülnek. Isten Igéje minden korban élő és ható, friss, hiteles és aktuális, hacsak mi magunk nyelvhasználatunkkal és sajátos szubkultúránkkal nem tesszük idejétmúlttá. A cikk egy olyan sorozat első része, amely szeretné felhívni a figyelmünket olyan veszélyekre, amelyeknek ritkán vagyunk tudatában. Sokszor azért feledkezünk meg róluk, mert kényelmesebbek a megszokott gondolatok, cselekedetek, mint az éber figyelem és a változás!

Archaizálás
(Szellemi régiségkereskedés 1.)
4. oldal

A munkáltató szigorúan számonkéri a dolgozó minden percét! Gyakran e mögé az indok mögé bújunk, mert talán félünk és bátortalanok vagyunk bizonyságot tenni a bennünk lévő élő reménységről. A munkahelyek légköre sok esetben inkább eltávolít az Úrtól, restek vagyunk Isten dolgairól beszélni. Közben az ország helyzetéről, a divatról könnyen csevegünk. Lehetséges bizonyságot tenni, ha bölcsen és céltudatosan, legfőképpen pedig, ha az életünkkel alátámasztjuk azt, amit mondunk, és méltóan viselkedünk Urunkhoz. Legyünk tanúi életvitelünkkel és szánkkal!

Bizonyságtétel a munkahelyeinken
6. oldal

Félelmetes, hogy mennyire egocentrikusak (énközpontúak) tudunk lenni. Milyen sok dologról azért gondoljuk, hogy jó, mert nekünk tetszik vagy mert megszoktuk. Így vagyunk autókkal, ruhákkal, színekkel. Ízlésekről vitatkozni nincs értelme (ahogy a latin mondja: De gustibus non est disputandum). Sokan a zenével, a hangszerekkel is így vannak. Arról, amit szeretünk, például az orgonáról, azt gondoljuk, hogy az jó, bezzeg a gitár... Vannak, akik az „öttagú” dicsőítő csoportról tartják azt: igen, az ilyen zenét szereti Isten... A zenéről szóló sorozat harmadik részéhez érkeztünk, amelyben Ellis Potter a zene hallgatóit veszi nagyító alá. Mindannyiunkat figyelmeztet: Ne próbáljuk ízlésünkről vagy megszokásunkról azt hinni, hogy Istennek ahhoz kell igazodnia!

Milyen zenét szeret Isten? (3.)
7. oldal

A GYÜLEKEZETRE LESELKEDŐ KÜLSŐ és BELSŐ veszélyek

Gary McBride

A Csel 20,28-38-ban Pál a gyülekezet vezetőinek figyelmét olyan veszélyforrásokra hívta fel, amelyekkel a véneknek tisztában kellett lenniük, és azokra a megfelelő módon reagálniuk. A gyülekezetre három irányból leselkedett veszély:

kívülről jövő, a ***nyáj között lévő*** és ***belülről támadó***.

Kívülről jövő veszély

Pál a Szent Szellem által vezérelve írta azt, hogy tudja; *„farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyájat”*. Az efezusi gyülekezet számára ez igen komoly és aktuális figyelmeztetés volt, mivel időnként megjelentek olyan zsidók, akik apostoloknak adták ki magukat. Ezek célja az volt, hogy lerombolják a hívők Krisztusban való hitének szabadságát, és a Törvény kötelékébe szorítsák őket. A hamis tanítók nem törődtek a nyájjal, ennek következtében szétzúzták a gyülekezetet. Ez a fajta veszély kevésbé fenyeget napjainkban, mert kevés ilyen „farkas” áll a gyülekezetek ajtajában azt keresve, hogyan foszthatná meg a hívőket üdvbizonyosságuktól, visszatérítve őket a törvényhez.

Belső veszély

A második veszély a közösségben lévő hívőkkel kapcsolatos, és valószínűleg ezen belül is inkább a vezetőkre vonatkozik. Emberi problémák kerültek felszínre azáltal, hogy volt olyan, aki a saját elképzeléseit tolta előtérbe és fogadtatta el a maga érdekeit szem előtt tartva. Így a személyes látásmód kapott hangsúlyt, miközben másokat is sikerült meggyőzni arról, hogy ugyanazt az álláspontot képviseljék. Ez az eset természetesen régen is előfordult, ám a lehetőség ma ugyanúgy fennáll.

Belülről jövő veszély

A legtöbb gyülekezet hanyatlásnak indulása vagy megsemmisülése azonban mégsem a nyáj között lévő farkasok vagy a szélsőséges látásmóddal rendelkező emberek hatásának következménye, hanem fokozatos leépülés eredménye, amely végül teljes feloszláshoz vezet. Belülről jövő veszély az, ha a vének és a közösség nem fordít kellő figyelmet Pál tanácsára, és nem visel gondot saját magára. Ezáltal a hívők nem képesek megmaradni a szellemi realitások talaján, amely a bizonyságtételüket is romba dönti, így a gyülekezet hanyatlásnak indul, esetleg teljesen megszűnik. A Csel 20,28 hangsúlyozza, hogy: *„Viseljetek gondot magatokra és az egész nyájra.”* A 31.vers pedig kiemeli: *„Vigyázzatok és emlékezzetek.”* A mai gyülekezetekben leselkedő legnagyobb veszély az igaz szellemiség és a meggyőződés hiánya, amely átformálja és jelentéktelenné teszi a lényeget. A Csel 20,31-38 hét gondolatot foglal magában. A nyomatékosság kedvéért negatívumként, ellentétes előjellel mutatjuk be ezeket. Olyan belülről jövő veszélyek ezek, amelyek rombolhatják mind az egyén, mind pedig a gyülekezet hatékony bizonyságtételét.

1. Óvatlanság (31.vers)

Fennáll a veszélye annak, hogy egy idő után mindent természetesnek veszünk, így az óvatosságot felváltja az elbizakodottság. Odaadásunk és hódolatunk már nem oly erőteljes, és szem elől téveszthetjük az igazán lényeges dolgokat. Eljuthatunk odáig, hogy már közömbössé válik a gyülekezet, és nem vonz az Isten gyermekeivel való együttlét sem. Ezek a *„kisrókák, amik elrontják a bort”*. Az óvatlan magatartás kezdetben talán jelentéktelennek tűnhet, de eljön az ideje az aratásnak is. Az **a gyógymód, hogy vigyázzunk és emlékezzünk, és ne engedjük a fontos dolgokat kicsúszni a kezünkből.**

> Csel 20,28 Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett. 29 Tudom, hogy távozásom után dühös farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyájat, 30 sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat. 31 Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat. 32 Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánlak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között.

2. Felületesség (32.vers)

Veszélyessé válhat, ha engedjük, hogy Isten Igéje elveszítse életünkben elsődlegességét. Az Ő Szava az, amely épít minket, ám az ellenkezője is igaz: az Ige hiánya a bukásunkat fogja eredményezni. A szívben lévő Ige nyújt biztonságot a bűn ellen, és kardként használható a Sátán ellen. Egy olyan világban, ahol számos – az igazságról íródott – könyv található a könyvespolcokon, mégis sok hívő alultápláltnak bizonyul, amikor Isten, Igéje által keményebb táplálékot kínálna. **Idő, odaszánás és befektetés a felületesség gyógymódja.** Isten Igéjét értékelnünk kell, a magunkévá tennünk és végül alkalmaznunk.

3. Birtokvágy (33. vers)

A birtoklási vágy állandóan jelen van anyagi világunkban. A testi vágyak, a szemek kívánsága és az élettel való kérkedés szinte mindennapos jelenség. Könnyen azt hihetjük, hogy korunkban Isten áldása a gazdagságban nyilvánul meg. Mindannyian meg tudjuk magyarázni túlzott vásárlásainkat, azonban csupán mindenki önmaga tudhatja, hogy a mohóság vagy a birtokvágy vezérli-e? Bálványimádásról beszélünk, ha egy vágy vezérli életünket. **A birtokvágy gyógyírja a megelégedettség.**

4. Lustaság (34. vers)

A nyugati világ manapság a szórakozás idejét éli. Több szabadideje van az embereknek, mint a történelem során bármikor, és sokkal több szabadidős tevékenység űzhető, mint korábban. Lényegesen könnyebb otthon pihenni, mint komoly bibliatanulmányozásokon részt venni a gyülekezetünkben vagy evangelizációs alkalmakon szolgálni. **Az a gyógyír, hogyha erősítjük magunkban az örök élet dolgai után való lelkesedést, és foglaljuk el magunkat az Úrért való szolgálatban.**

5. Önzés (35. vers)

Bár Pál lehetőségei korlátozottak voltak, ő nemcsak saját ellátásáért dolgozott, hanem azok költségeit is fedezte, akik elkísérték útján. Sőt még a szükségben lévőket is tudta támogatni. Bár a keresztyének jóval többet adnak, mint a hitetlenek, mégis még mindig sokat költenek olyan dolgokra, amelyeket a világ luxusként értékel. **A gyógymód az, hogy elfelejtjük önmagunkat és odafordulunk mások felé azért, hogy „gazdaggá legyünk a jó mun-**

kában", és „betölthessük mások szükségeit".

6. Az imaélet szegénysége (36. vers)

Az imaórák elhanyagolása teszi nyilvánvalóvá az imádság iránti vágy hiányát. Az imádság kétségkívül az egyik legnehezebb dolog a keresztyén életben, de egyben a legfontosabb is. A programok szervezése átvette az imádság helyét. Sokan elismerik, hogy az imaalkalmak a gyülekezet erőforrásai, mégis a többség figyelmen kívül hagyja ezeket. **A gyógymód az otthoni, fegyelmezett imádságra szánt idő növelése,** amely valójában élő táplálék abból az erőforrásból, amely az Atyától árad ránk az Úr Jézus Krisztuson keresztül.

7. Szeretetlenség (37-38. vers)

Bármely gyülekezet „gyászharangja" a szeretetlenség. Ha a hagyomány vagy a formalitás (megszokás) teret nyer és fontosabbá válik, mint az emberek, a munka veszélyben van. A tanítványság bizonyítéka az, hogy a gyülekezet tagjai szeretik egymást (Jn 13,34). A világiak túl gyakran találkoznak konfliktusokkal és viszályokkal a keresztyének között, amikor pedig egy szerető, aktív közösséget kellene látniuk. **A gyógymód az Igének való engedelmességben található, „szeressétek egymást".** A szeretetet választanunk kell, amely Istentől ered, és munkája során áramlik át rajtunk. Ez a szeretet az áldozatvállaláson, az egymás felé való szolgálaton és mások segítésén keresztül válik láthatóvá.

> Csel 20,33 Senkinek ezüstjét, aranyát vagy ruháját nem kívántam, 34 sőt ti jól tudjátok, hogy a magam szükségleteiről, meg a velem levőkéről ezek a kezek gondoskodtak. 35 Minden tekintetben megmutattam nektek, hogy milyen kemény munkával kell az erőtlenekről gondoskodni, megemlékezve az Úr Jézus szavairól. Mert ő mondta: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni." 36 Miután ezeket elmondta, mindnyájukkal együtt térdre borulva imádkozott. 37 Ekkor valamennyien nagy sírásra fakadtak, Pál nyakába borultak, és csókolgatták őt. 38 Különösen azon a szaván szomorodtak el, hogy többé nem fogják őt viszontlátni. Azután kikísérték a hajóhoz.

Viseljetek gondot...

Bár a véneknek és természetesen az egész gyülekezetnek ismernie kell, milyen belső és külső veszélyforrások léteznek, mégis a legfontosabb az, hogy mindannyian *„viseljünk gondot önmagunkra"*. Állandó készenlétben kell állnunk, emlékezetünkbe vésve Pálnak az efezusiakhoz írt figyelmeztető levelét. **A gyülekezeti élet magában foglalja az odaszánást és a munkát.** Jusson eszünkbe Pál elkötelezettsége a gyülekezet felé, ahogyan a Csel 20,18-27 írja. Teljesen odaszánta magát a munka előbbre vitelére azáltal, hogy vitte az örömhírt és építette a szenteket. A fent említett hét dologban Pál élete csupa követendő, pozitív példát mutatott. Vizsgáljuk meg mind egyénileg és közösségileg, mennyi látható ezekből a saját vagy a gyülekezetünk életében! Amennyiben ezek a negatív dolgok folytatódnak a vezetők között vagy elharapóznak a gyülekezetben, nem túl fényes jövő vár munkánkra. Nem valószínű, hogy a gyülekezet magasabbra tud emelkedni a vezetőség szellemi szintjénél. Épp ezért hárul a feladat a vénekre, akiknek *„gondot kell viselniük magukra és a nyájra",* akik között felvigyázóvá tett téged a Szent Szellem azért, hogy pásztorold Isten népét.

UPLOOK

Hírek

Bemerítkezés volt a Dunakanyarban

Dömösön 2007. július 22-én 13 testvér bemerítésére került sor. Ezen a módon tettek bizonyságot hitükről testvérek Dunakeszről, Budapestről az Ó utcából, Esztergomból. Látogatók voltak Németországból és a pilismaróti gyülekezetből.

A bemerítkezési alkalom igei része a sátorban zajlott

Közös éneklés zenei kísérete
(a hangszereken különböző gyülekezetekből játszottak a testvérek)

Miskolc

A Miskolci Keresztyén Testvérgyülekezet idei gyermektábora Szögligeten, Borsod megye északi részén, a Bódva-völgyében volt. A táborhoz a bódvaszilasi gyülekezetből is csatlakoztak gyermekek és segítők.

Joe Philip

testvér Dallasból idén is magyarországi és erdélyi gyülekezetekbe látogatott. Hazánkban Bekölcén evangelizációs alkalmon, Miskolcon férfiórán, Bódvaszilason és a Budapesti Ó utcai gyülekezetben pedig bibliaórán hirdette az Igét. (Joe Philip könyve az őszövetségi áldozatok jelentőségéről *„Ki fizette meg érted a legnagyobb árat?"* címmel megjelent az Evangéliumi Kiadónál.)

Szépalma

Alexander Seibel ismét bibliai héten tartott igetanolmányozást Szépalmán, amelyen az ország több részéből is részt vettek testvérek.

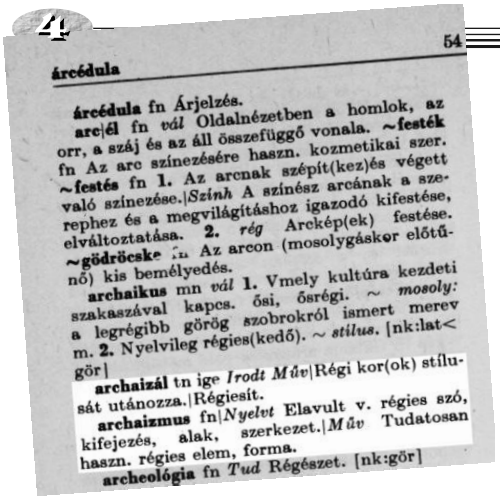

árcédula 54

árcédula fn Árjelzés.
arc|él fn *vál* Oldalnézetben a homlok, az orr, a száj és az áll összefüggő vonala. **~festék** fn Az arc színezésére haszn. kozmetikai szer. **~festés** fn **1.** Az arcnak szépít(kez)és végett való színezése.|*Szính* A színész arcának a szerephez és a megvilágításhoz igazodó kifestése, elváltoztatása. **2.** *rég* Arckép(ek) festése. **~gödröcske** fn Az arcon (mosolygáskor előtűnő) kis bemélyedés.
archaikus mn *vál* **1.** Vmely kultúra kezdeti szakaszával kapcs. ősi, ősrégi. ~ *mosoly:* a legrégibb görög szobrokról ismert merev m. **2.** Nyelvileg régies(kedő). ~ *stílus.* [nk:lat< gör]
archaizál tn ige *Irodt Műv*|Régi kor(ok) stílusát utánozza.|Régiesít.
archaizmus fn|*Nyelvt* Elavult v. régies szó, kifejezés, alak, szerkezet.|*Műv* Tudatosan haszn. régies elem, forma.
archeológia fn *Tud* Régészet. [nk:gör]

Archaizálás, avagy szellemi régiségkereskedés (1.)

Az emberi nyelvek folyamatosan változnak. A beszélt nyelv különösen gyorsan. Ezt a tempót lassítja az írásba foglalás. Sőt vannak területek, ahol megáll a folyamat, mint például egyes technikai szakterületek (pl. a gőzgépekkel kapcsolatos szakkifejezések már nem változnak tovább). Isten Igéje is változatlan, hisz a több ezer éves Írás eredeti szövege a másolások során sem változott számottevően, de ez nem mint elavult, technikai szöveg, hanem mint Isten változhatatlan beszéde. Mitől lehet élő és számunkra ma is érthető, ha közben folyamatos átalakuláson mennek keresztül a nyelvek és a kultúrák? A válasz egyszerű: Isten a bibliafordításokon keresztül szólt és szól ma is. Amikor pedig valaki Istenről beszél vagy Igét hirdet és evangelizál, akkor az ő szavait használja Isten arra, hogy megszólítson embereket. Folyamatosan változó nyelvünket az Úr akkor tudja használni, ha az emberek számára érthetően szólunk, és érthető bibliafordítást adunk a kezükbe.

Néha 10-20 év alatt megváltozik egy-egy szónak a jelentése, kifejezések tűnnek el a hétköznapi használatból. Ha szeretnénk, hogy mondanivalónk célt érjen, az elavult szavakat szükséges modernebbekre cserélni, nehogy érthetetlenné váljunk a hallgató számára. Érvényes ez saját beszédünkre és bibliafordításainkra is.

Archaizálásnak nevezzük, amikor elavult, régies kifejezéseket fűzünk mondatainkba. Ez általában szépen hangzik, de sokak számára jelentése elhomályosulhat, nehezítheti a megértést.

A hívő ember szókincsét (amikor Istenről beszél) három dolog határozza meg:

1. Milyen **bibliafordítás**t használunk? Van aki egyet (pl. Károli vagy Új Fordítás), van aki többfélét (régit és újat egyaránt), olyanok is vannak, akik idegen nyelvet beszélve, idegen nyelvű Bibliát is használnak.
2. Milyen kifejezéseket használnak **közvetlen testvéri környezetünk**ben? A helyi gyülekezetben hetente többször is halljuk az igeszolgálatokat, mások nyilvános imádságait, ami alapvető befolyással van ránk.
3. **Tágabb keresztyén környezetünk** milyen nyelvet, nyelvezetet használ? Vagyis milyen keresztyén irodalmat olvasunk vagy hallgatunk (legyen az konferenciai igehirdetés, rádiós beszéd, vagy hanganyag kazettán, CD-n).

Azt se felejtsük el, hogy mi magunk is formálói vagyunk környezetünk nyelvének, hallgatóink szókincsének a helyi gyülekezetben.

Sajnos hajlamosak vagyunk arra, hogy nem követve a körülöttünk élő emberek szóhasználatának, nyelvének változásait (és itt nem az obszcén, vulgáris beszédre gondolok), idejétmúlt, régies kifejezések útvesztőjébe keveredünk.

Miért?

Különösen könnyen következik be ez akkor, ha szűk körbe zárkózva éljük hívő életünket, nem tartjuk a kapcsolatot sem más felekezet, sem más ország testvéreivel. Elősegíti a dolgot, ha szűk kör evangéliumi irodalmát olvassuk. Vagy egyszerűen nem kommunikálunk a körülöttünk élő nem hívő emberekkel.

Hasonlóképpen járunk egyetlen régi bibliafordítás használatával. A Károli fordítás revideált változata frissnek számított 100 évvel ezelőtt. Remek fordítás, de régies kifejezéseinek olvasásakor és használatakor tisztában kell lennünk jelentésével, és tudnunk kell ezek mai, közérthető megfelelőit is. Legjobb, ha újabb fordításokat is forgatunk. Különben „Károli stílusban" fogunk beszélni és gondolkodni. Miért érdemes vigyázni?

Az idejétmúlt, régies – ***archaikus*** – kifejezések használatának veszélyei vannak:

- A nem hívő emberek nem értik beszédünket, számukra valamiféle misztikus ködbe burkolja mondanivalónkat. Külön „hívő" vagy más néven „kánaáni" szótárra van szükség, hogy megértsék. Természetesen vannak bizonyos fogalmak, amelyek a világi köznyelvben nem szerepelnek, mint pl. üdvösség, megszentelődés stb. Nem ezekre gondolok, hanem azokra, amelyek egyszerűen csak régiesek, vagy nem jelentenek különösebbet, de jól („szelleminek") hangzanak.
- Kétféle „nyelvjárást" kezdünk el beszélni. Amikor világi környezetben vagyunk, akkor mindennapi természetességgel beszélünk. Amikor pedig gyülekezetben vagyunk, akkor felvesszük az archaizáló, kánaáni nyelvezetet. Ez komoly akadálya lehet annak, hogy Isten dolgairól világi környezetben természetesen beszélgessünk. Különös nehézséget okozhat ez a gyülekezetekben felnövő gyermekek számára. A közösségben hallott dolgokat nem tudják „lefordítani" hétköznapi, világi élethelyzetekben.
- A frissen megtért hívők nem mernek imádkozni, vagy hozzászólni, mert nem ismerik az adott közösség szókincsét és saját, egyszerű szavaikat szégyellik kimondani a sok patetikus, archaizáló ima között.
- Tévesen azt gondolhatjuk, hogy aki azokat a kifejezéseket használja, amelyeket mi vagy a több száz éves Károli fordítás, az szellemibb. („Milyen szépen beszél..." – mondják azok, akik szeretik az archaikus nyelvezetet.) A régies kifejezések patetikusabbnak, magasztosabbnak, ünnepélyesebbnek hangzanak.
- A közös hívő „nyelvjárás" az együvé tartozás felületes ér-

zetét keltheti. A hasonló szavak, kifejezések kellemesek az emberi léleknek, hiszen közelinek érezzük magunkhoz a beszélőt (közben lehet, hogy igeellenes dolgokat mond, de elfedik az ismerős kifejezések). Holott Krisztus a közösségünk alapja, nem pedig a nyelv. Az eltérő nyelvezet és beszédstílus ugyanakkor eltávolíthat közösségeket, testvéreket egymástól. Nem szabad engednünk, hogy emberi tényező kirekesszen szívünkből bárkit is!

HAJLAMOSAK VAGYUNK ARRA, HOGY NEM KÖVETVE A KÖRÜLÖTTÜNK ÉLŐ EMBEREK SZÓHASZNÁLATÁNAK, NYELVÉNEK VÁLTOZÁSAIT, IDEJÉTMÚLT, RÉGIES KIFEJEZÉSEK ÚTVESZTŐJÉBE KEVEREDJÜNK.

- Azokban a közösségekben, ahol a régies nyelvezetet használják, könnyen kiválogatják azokat az embereket, akik vonzódnak a régies kifejezésekhez, régies stílushoz. Talán azt gondoljuk, azért nem szaporodik közösségünk, mert „kevesek a választottak", holott beszédünkkel, énekeinkkel mi magunk válogatjuk ki tudtunkon kívül (emberi szempontok alapján) az emberek egy bizonyos rétegét. Régiségkereskedőhöz is csak azok járnak, akik kedvelik a régies, antik dolgokat. Az Úr nem arról beszél, hogy az utolsó időkben nem térnek meg emberek és nem növekednek a közösségek, hanem arról, hogy a hívők száma az emberiség egészét tekintve csekély.
- Könnyen sajátos szubkultúrát* alakítunk ki, amiben a nyelv csak egy, de fontos összetevő. A kifejezések átitatják énekeinket is. Végül oda jutunk, hogy egy komplett 50-100-150 évvel ezelőtti kulturális öltözékbe burkoljuk bele az *evangéliumot.*

Miért baj mindez?

Mert ezzel bizonyos mértékben elszigeteljük az Örömhírt az emberektől, azoktól, akikkel ma a XXI. században együtt élünk. Hasonlóak leszünk a farizeusokhoz, akik bonyolult szabályrendszerükkel tartották távol az egyszerű embereket. Ha nem vigyázunk, mi ugyanezt tesszük bonyolult, régies nyelvrendszerünkkel. Mi hogy állunk? Megnehezítjük a megértést vagy megkönnyítjük? Érdemes odafigyelni, és ha felismertük hibánkat, tennünk kell ellene!

Mit tehetünk?

Tegyél próbát! Írd le imádságodat, vagy ha igével szolgálsz, legutóbbi igehirdetésedet! Azután egyenként keresd meg az értelmező kéziszótárban a szavakat, és gondold végig! Egyenként fedezd föl, vajon ma a hétköznapokban használjuk-e az adott kifejezést? Ha már elavult, akkor keresd meg azt a szót, amit mindenki ért!

Kényelmesek vagyunk?

Gondoljunk csak az imádságra! Mennyivel kevesebb koncentrációt igényel, ha az ember „rutinból" imádkozik. Nem csak imakönyvekben lehetnek előre megírt imák, hanem az elmékben is. A rutinos, archaikus mondatokat aztán csak automatikusan összefűzi az ember, miközben úgy érzi, szívből jött. Meg kell állni Isten előtt és Őrá figyelni, de ez koncentrációt igényel! Az emberi elme könnyen elkalandozik, miközben automatikusan mondja az imát.

Gondoljunk az igehirdetésekre! Jóval kevesebb készülést igényel az az igeszolgálat, amiben az évtizedek óta megszokott mondatokat ismételgetik. Sőt ha elég nagy repertoár gyűlt össze elég hosszú idő alatt, akkor a gondolatok kombinálása már magától megy. Ha pedig archaikus kifejezésekkel tűzdeljük meg, még jól is hangzik.

Nem kellene ennek így lennie! Isten Szelleme élő és ható. Az élet pedig friss és változó, amely a változhatatlan Igéből nyel-vünkön keresztül árad. Ne nyomjuk el ezt az életet!

Masza—

„A HELLÉN ÉS RÓMAI IDŐSZAK URALKODÓ GÖRÖG NYELVJÁRÁSA A KOINÉ (MAGYARUL: KÖZÖNSÉGES) VOLT, AMELYNEK ALAPJA AZ I.E. 4. SZÁZADI ATTIKAI GÖRÖG VOLT... A KOINÉ VOLT A NAGY SÁNDOR ÁLTAL ALAPÍTOTT GÖRÖG KIRÁLYSÁGOK HIVATALOS NYELVE, AMELYET A KORMÁNY, A KERESKEDELEM ÉS AZ OKTATÁS IS HASZNÁLT..." (EERDMANS DICTIONARY OF THE BIBLE, EERDMANS 2000., 532. OLDAL) – ISTEN AZ Ő SZENT EMBEREIN KERESZTÜL A KÖZÖNSÉGES ÉS EGYBEN KÖZÖS KOINÉ GÖRÖG NYELVET HASZNÁLTA ÚJSZÖVETSÉGI IGÉJÉNEK MEGÍRÁSÁRA. MI MILYEN NYELVET HASZNÁLUNK ARRA, HOGY TOVÁBBADJUK AZ ÖRÖMÜZENETET?

*Szubkultúra: A többségi, domináns kultúrát fő vonalaiban elfogadó és követő, de attól bizonyos vonatkozásban eltérő kultúra.

Hírek

KIFI

2007. július 27-től augusztus 1-ig a Bükkben kirándultak a KIFI-sek (egész pontosan a Pazsag-völgyi erdészházban, Répáshutától nem messze). A korábbi, mára felnőtt generáció segítette a szervezőket kb. 40 fő, 9-22 év közötti fiatalok táboroztatásában. Az alkalmak témája a Szent Szellem gyümölcse volt a Galata 5,22-23 alapján. Kirándulás és játék is volt a programok között.

W. H. Burnett

Bizonyságtétel a munkahelyen

Ennek a cikknek az anyaga először a tavalyi (2005) torontói Timóteus Konferencián hangzott el. A felkérést akkor azért kaptam, mert ismert volt, hogy a munkahelyemen eltöltött 42 év alatt a kétkezi munkás szintjétől lépkedve az igazgatói pozícióig, sokféle munkát végeztem. Munkahelyemre mindig úgy tekintettem, mint egy Istentől kapott missziós mezőre, és e szerint is tettem a dolgomat. Számtalan lehetőséget találtam a bizonyságtételre és felfedeztem, hogy különböző szabályok figyelhetők meg ebben attól függően, hogy éppen milyen pozícióban is vagyunk. Ez a cikk ezeket fejti ki!

A bizonyságtétel alapja

Só és világosság: Jézus mondja: *„Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”* (Mt 5,13-16)

Bárhol is vagyunk, bizonyságtételünkkel sónak és világosságnak kell lennünk. Mindkét dolog csendben, de hatékonyan működik. Ezek hatása már egyszerűen azzal jelentkezik, hogyha jelen vannak. Így a mi esetünkben is, a leghatékonyabb bizonyságtétel a munkahelyünkön az, ha látják, hogyan kötünk üzletet, milyen a munkánk minősége, hogyan bánunk a problémákkal, és hogyan törődünk az emberekkel. Mindezek azt mutatják be, hogy mások vagyunk, mint a többiek azáltal, hogy ellenállunk a korrupciónak, tisztességesek és együttérzőek vagyunk a munktársainkkal. Ha mi mindenekelőtt nem vagyunk só és világosság, akkor eleve alkalmatlanok vagyunk a bizonyságtételre, az életünk nem egyezik hivatásunkkal.

Bizonyságtétel a különböző munkahelyeken

Szakemberek és segédmunkások: Ezek kétkezi típusú munkák a műhelyekben, építkezéseknél, felújításoknál stb. Ezek a foglalkozások alkalmasak arra, hogy miközben valaki végzi a munkáját, ezzel egyidőben bizonyságot is tegyen anélkül, hogy a munka hátrányt szenvedne. (Például egy ács, miközben társával együtt dolgozik, szellemi dolgokról beszélgethet anélkül, hogy a munka elmaradna.) Bizonyos értelemben ez egy ideális helyzet. Valóban, emlékszem testvérekre, akik annak idején az evangélium továbbadásának frontemberei voltak, foglalkozásukra nézve valamilyen iparosok. Talán ez az oka, hogy az Úr ilyen hátterű embereket választott ki tanítványainak, halászokat és hasonlókat.

Diplomások és szellemi munkát végzők: Olyanokra gondolok, akiknek a munkája intellektuális, sokszor bonyolult gondolkodást igényel: tanárok, oktatók, irodai munkát végzők és hasonlók. Egyértelmű, hogy ezek a foglalkozások sokkal szigorúbbak, ami a munkatársak közötti beszélgetéseket illeti, hiszen a munka így hátrányt szenvedhet. Ez az, ahol a „só és világosság” alapelv még égetőbb jelentőséggel bír, hiszen a munkához való viszonyunk hitünkre utal. Természetesen más, közvetlen lehetőség is adódik, ha keressük. Például a közös vagy üzleti vacsorák, az egyszerű ebédidő vagy az üzleti utak során az autóban vagy a repülőn. Az írás azt mondja, hogy „nem sokan hatalmasok” köztetek, de hála Istennek, nem azt mondja, hogy „senki”.

FIGYELEM! Vigyáznunk kell a munkáltató jogaira! A munkáltató azért foglalkoztat embereket, hogy egy meghatározott bérért azt a bizonyos munkát elvégezzék, és a keresztyéneknek ennek megfelelően kell teljesíteniük. Meggyengíti a bizonyságtételt, ha egy keresztyén munkavállaló rendetlen, lusta és a legkisebb bajával is táppénzre menekül stb. A munkáltatót anyagi értelemben Isten helyezte pozíciójába, és meg kell neki adnunk mindent ennek megfelelően. Nem a szellemi érettség jele, ha valaki a munkaidejét használja arra, hogy hosszan beszélgessen szellemi dolgokról, nem törődve a munkájával, amiért fizetik.

Háziasszonyok: Ez a kategória azokról szól, akik egy csodálatos, de egyre fogyó csoport tagjai, akiket „főállású anyáknak” neveznek. Egy jól ismert skót prédikátor mondta, hogy minden konyhában ki kellene tenni a feliratot: „Szolgálat Istennek naponta háromszor itt!” A Biblia tele van olyan dolgokkal, amelyeket az asszonyok tettek otthon, és a férfiak nem tudták megtenni. Például Mirjám, Mózes anyját biztatva, hogy nevelje őt a fáraó leánya számára, megmentett egy nemzetet. Debóra Bárákot bátorította a harcra és győzött. Jáhel elintézte Siserát a sátrában, miközben a sereg elvesztette a csatát. Euniké és Loisz felnevelte a fiatal Timóteust Isten számára. A háziasszony számára van egy előre elkészített missziós mező, éppen ahol van: **A CSALÁDJA!** Feltételezve azt, hogy ez a háziasszony anya is, akkor nincs magasabb elhívás, mint gyermekeket nevelni Isten számára, átitatni érzékeny szívüket és értelmüket Isten dolgaival. Ez a bizonyságtétel olyan befektetés, ami örökkévaló kamatot hoz, hatalmasabbat, mint amelyet a legjobb bank kínál, vagy amit földi karrierrel elérhetnénk. Tisztában vagyok vele, hogy ez nagyon komoly áldozatot követel és sokba kerül a modern társadalomban, ahol hajlamosak azt elfogadni az emberek, hogy a házasságban mindkét félnek az otthonon kívül kell dolgoznia. De azok a házaspárok, akik Istent teszik az első helyre és úgy gondolják, az Isten számára történő gyermeknevelés teljes időt követelő munka, sohasem fogják megbánni ezt – sem ezen, sem az eljövendő világon.

Szomszédok és egyéb társadalmi kapcsolatok:
A háziasszonynak mindenütt: az utcában, ahol élünk, vagy a bevásárlóközpontban, a zöldségesnél, szomszédokkal találkoznak, akiknek Krisztusra van szükségük. Asszonyok egymás közt: ideális helyzet. A feleségem és én megfigyeltük, hogy az evangélium bármely otthonban győzedelmeskedik, ha a keresztyén háziasszony kezd bizonyságot tenni a nem hívő háziasszonynak. A nők valahogyan érzékenyebbek a szellemi dolgok iránt, mint a férfiak, és ha megtérnek, a férjek valószínűleg valamivel később követni fogják őket, de türelemre és kitartásra van szükség. Ez volt a tapasztalatunk. Öröm volt látni négy szomszédunk hitre jutását, mielőtt Kanadába jöttünk volna 1972-ben. Késznek kell lenni a hosszú, néha éjszakába nyúló beszélgetésekre és küzdelmekre, amelyek minden szellemi és fizikai energiánkat képesek felemészteni, de drága jutalma van.

Nos, áttekintettünk néhány munkahelyi bizonyságtétellel kapcsolatos tényezőt. Mindannyian dolgozunk valahol, és valamilyen módon emberekkel kerülünk kapcsolatba. „Az időt áron is” megvegyük, mert a napok egyre rövidebbek az Úr visszajövetele előtt. Határozzuk el, hogy teljes erővel megpróbáljuk elérni az elveszetteket, mielőtt túl késő lenne számukra. Határozzuk el, hogy misszionáriusok leszünk munkahelyünkön mától kezdve!

Milyen zenét szeret Isten?

(3. rész)

Milyen hallgatókat szeret Isten?

Hány muzsikus van az emberek között? Hány zeneszerző van? Kevés. De milyen sokan vannak, akik hallgatják a zenét!

Úgy gondolom, Isten szereti azokat a zenehallgatókat, akik két dolgot készek beismerni. Ezek felszabadítanak legelső válaszunk rabságából, amely azt mondja: „Isten azt a zenét szereti, amit én szeretek". Az első beismerésnek a következőnek kell lennie: Van kitűnő, szép és jól megírt zene, tisztességes zene, amely megfelel az adott helyzetnek és használatának. Zene amely stimuláló, nevelő, építő, elgondolkodtató, gazdagító... Mégsem szeretem. Remek muzsika, de nem szeretem, mert nem értem meg, nem érzem magamat jól, ha hallom, vagy emlékeztet egy kellemetlen eseményre az életemben. Az adott zene azonban tárgyilagosan egy remek alkotás. Ez vonatkozik a képzőművészetekre vagy a költészetre is.

A másik dolog, amit be kell vallanom, a következő: Van zene, mely sablonos, banális, tartalom nélküli, mely az életet túl egyszerűnek állítja be, mely altató hatással van rám. Mégis a kedvenc muzsikám. Odaadással hallgatom. Mind a két esetben elismerem, hogy rossz ízlésem van. Ha ezt beismerem, akkor szabad vagyok. Szabad vagyok hallgatni, tanulni, megosztani. Életem meggazdagodott az alázatossággal. Ha azonban azt mondom, az én ízlésem azonos Isten ízlésével, akkor halott vagyok bűneimben. Nincs reményem. Akkor azt kell megvédenem, amiről azt hiszem, hogy igaz. Ha valamit helyesnek érzek, akkor hogyan lehetséges az, hogy az helytelen legyen? Ugyanez vonatkozik a házasságtörésre. „Ha valamit olyan jónak érzek, hogyan lehet az helytelen?" – teszik fel nekem sokszor ezt a kérdést. „Mi tudjuk, hogy ez a helyes" – mondják sokszor. Ekkor én megkérdezem: „Honnan tudod, hogy ez helyes"? „Ó, ez jó érzést vált ki bennem!" Ugyanez vonatkozik a zenére. Honnan lehet tudni, hogy egy zene jó zene? Azért, mert jó érzést vált ki bennem? – Sokszor hallani ezt a véleményt: „Nem értek sokat a zenéhez, de én tudom, hogy mit szeretek." Olyan meggyőző hangon mondják ezt, mintha hosszú kutatás után arra a következtetésre jutottak volna, ez az, amit szeretek. Minden ember tudja, hogy mit szeret. Ez egy közös tulajdonsága minden teremtménynek. Ha kenyeret sütök, tudnom kell, hogy az élesztő mit szeret. Szereti a meleget, a nedvességet és a cukrot. A sötétséget is szereti. Ezek a sejtek tudják, hogy mit szeretnek. Van egy növény a nappali szobámban. Szereti a napfényt, látni lehet, ahogy a világosság felé fordul. Ha én tudom, hogy mit szeretek, akkor felemelkedtem egy élesztősejt színvonalára. Azonban tudnom kellene, hogy én az Isten képére teremtettem, és több vagyok, mint az, amit szeretek vagy ami kellemes! Persze kényelmes dolog pusztán tudni, mi az, amit szeretek. Ha többet akarok tudni, akkor az munkába kerül, és a munkát nem mindenki szereti.

Jogom van tudni saját magamtól, hogy mi a jó és mi a rossz. Ez az, amit a kígyó Évának mondott. „Azt mondta Isten, ne egyetek arról a fáról?" Ti magatok tudjátok, hogy mi a jó és mi a rossz, nem kell senkit se kérdeznetek. Igazán? Saját magamtól tudhatom, hogy mi a jó és mi a rossz, szabad vagyok, senki ne szóljon bele ebbe? A kígyó a mai napig sem változott meg, és amit az embereknek a fülébe súg, azzal mindig sikere volt. Ha eszel erről a fáról, akkor tudni fogod magad, mi a jó és mi a rossz, minden külső segítség nélkül. Éva szemében a gyümölcs csábító és kívánatos volt. Megfelelt ízlésének. Tehát nem kell mást tennem, mint azt a zenét hallgatnom amit szeretek, ami kívánatos?

Tudjátok, hogy Amerikában és Svájcban is gyülekezetek szakadtak ketté emiatt? Hallottatok ilyesmiről Szlovákiában? Amerikában különböző okok léteznek, amiért gyülekezetek megoszlottak. Ott az egyik fő ok a zene! Az ördög csak röhög a markába! Minden mögött a büszkeség van: Én tudom a legjobban, mit szeret Isten. Egyikük azt mondja a másiknak: „A zene, amit te csinálsz, gyalázatot hoz Istenre. Tudom, hogy ez nem válik Isten dicsőségére, mert én nem szeretem".

Hadd világítsam ezt meg egy példával! Volt egy ausztráliai fiatalember a gyülekezetünkben Bázelban, aki diakónusi feladatokat látott el. Ausztráliában és Dél-Afrikában a short (rövid nadrág) férfiaknál szabályszerű öltözködésnek számít. A rendőrök shortot viselnek, férfiak az esketó oltár előtt is shortot viselnek (fekete rövid nadrágot egy selyem csíkkal). Mi ezen nevetnénk, de a dél-afrikaiak és az ausztrálok nem tartják ezt nevetségesnek. Ez a testvér shortban jött a gyülekezetbe. Az egyik presbiter odalépett hozzá és azt mondta neki: „A gyülekezetben ne hordj shortot, mert ez gyalázatot hoz Istenre". Leültem a presbiter testvérrel beszélgetni és azt mondtam neki: „Ilyet többé nem fogsz mondani senkinek! Az ausztráliai testvérnek azt mondtam aztán: Shortot viselni a gyülekezetben Bázelban nem hoz Istenre gyalázatot, de gyalázat a svájciak számára, ezért ne viselj shortot." Észrevettétek a különbséget? Vigyáznunk kell a zenével, nehogy egymásra gyalázatot hozzunk. Mi nem egyedül élünk a földön azzal a szabadsággal, amit Isten szeretete adott számunkra. Közösségben vagyunk, és tekintettel kell lennünk egymásra, törődnünk kell egymással, és nem szabad egymást ingerelnünk. Ösztökélnünk, bátorítanunk és építenünk kell egymást, és nem szabad egymást eltaszítanunk vagy bosszantanunk.

(folytatjuk)

...szóljatok egymásnak zsoltárokban, himnuszokban és szellemi dicsénekekben, énekeljetek és zengedezzetek szívetekben az Úrnak... Ef 5,19 (Vida fordítás)

A cikk Ellis Potter 2000. októberi, Pozsonyban elhangzott előadása alapján készült, és négy részben közöljük.

Könyvajánló

Joe S. Philip

KI FIZETTE ÉRTED A LEGNAGYOBB ÁRAT?

Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

A magyar kiadó előszava:

A magyar evangéliumi könyvek sorában nem sok foglalkozik a Mózes harmadik könyvében található áldozatokkal és azok magyarázatával. A Kiadó gondozásában megjelent egyik könyv a C. H. Mackintosh: Elmélkedések Mózes 1.2.3. Könyvéről. Jelen könyvünket összevetve Mackintosh könyvével azt kell megállapítanunk, hogy nincs ellentmondásban a kettő, hanem jól kiegészítik egymást. Sok olyan fejezet van, amelyben megerősítésül szolgálnak mindannyiunk számára a Joe Philip által leírtak. Ráébreszti és biztatja az olvasót arra, hogy többet foglalkozzon az Ószövetség sokak által elhanyagolt területével, az áldozatokkal, amelyek Jézus Krisztusról, a mi Urunkról beszélnek, és ahogy a könyv utolsó mondatában olvassuk: „Leírhatatlan, milyen sok áldás származik az Ő áldozatából az ember számára". Ha ilyen szívvel olvassuk és tanulmányozzuk a könyvet, akkor az a mi számunkra, olvasók számára is áldásul szolgál.

Szól természetesen ez a könyv azoknak is, akik még nem fogadták be szívükbe Krisztust, és számukra nehéz megérteni a Bibliának az áldozatokra vonatkozó részét. Felhívja figyelmüket arra a tényre, hogy életük megoldása csak Jézus Krisztus áldozata alapján lehetséges, és bűneikre bocsánatot csak Jézus Krisztus vére alapján adhat Isten.

Ebből a tanulmányból Isten áldása származhat mindazok számára, akik nyitottak Isten Igéje megértésére, és többet akarnak megtudni Isten akaratáról ezeken a képeken keresztül.

Azzal a szeretettel ajánljuk minden olvasónak és érdeklődőnek ezt a könyvet, ahogyan azt a szerző Isten iránti hálaadással vette el Isten kezéből, és írta le számunkra.

Részlet a könyvből

A finomlisztre töltött olajjal és a hozzá kevert tömjénnel készen volt az ételáldozat arra, hogy a pap tele marékkal *„elfüstölögtesse az oltáron, mint áldozat emlékeztető részét, kedves illatú tűzáldozatként az Úrnak."* Ez a cselekvés párhuzamban van azzal a ténnyel, hogy Krisztus, Atyja kívánságait betöltve élt a Földön, ami Atyjának állandó kedves illatot jelentett. Az áldozatnak az oltárra helyezése és meggyújtása jó illatot eredményezett az Úr számára.

Az ételáldozatban az oltár az alávetettséget jelenti, a tűz pedig a próbát. Jézus Krisztus emberi formájában azért árasztható jó illatot Atyja felé, mert alárendelte életét Isten akaratának. Az Úr Jézus ezt mondta: *„Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem"* (Jn 5,30). Másként kifejezve, az Úr Jézus alávetette akaratát Atyja akaratának.

A kedves illatot, amely Krisztusból áradt, Isten elfogadta, és gyönyörűségét lelte abban nemcsak azért, mert az Ő Fiától származott, hanem azért is, mert a tűz által szállt fel ez az illat. Amikor Isten Fia emberi formát öltött, alávetette magát az elnyomásnak és szenvedésnek. Az evangéliumok szerzői számos esetet jegyeznek fel, amikor Krisztus megkísértetett, megalázást, gúnyolást és elnyomást szenvedett el. *„Akkor elvitte Jézust a Szellem a pusztába, hogy megkísértse az ördög. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: 'Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré!'"* (Mt 4,1-3)

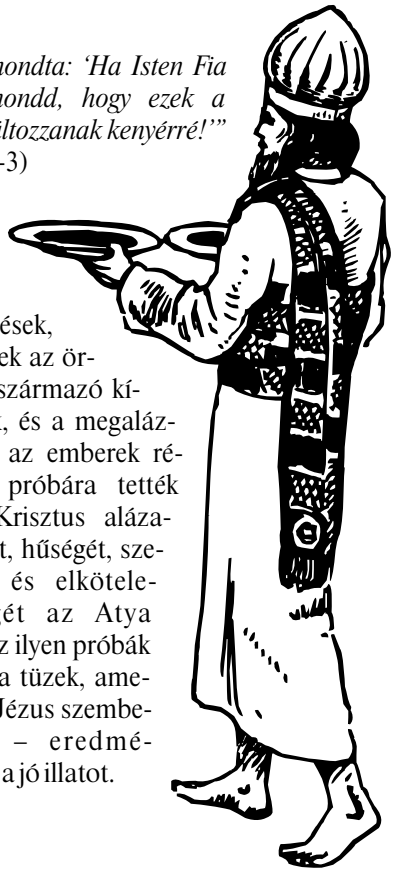

A kísértések, mint ezek az ördögtől származó kísértések, és a megaláztatások az emberek részéről, próbára tették Jézus Krisztus alázatosságát, hűségét, szeretetét és elkötelezettségét az Atya iránt. Az ilyen próbák – azok a tüzek, amelyekkel Jézus szembenézett – eredményezték a jó illatot.

Élő Gyülekezetek

Következő szám

A hívő ember szabadsága 2.
A staféta továbbadása
Galácia (ÚSZ-i gyülekezetek)
Szellemi régiségkereskedés 2.
Milyen zenét szeret Isten? 4.

Élő Gyülekezetek

Évente több alkalommal megjelenő evangéliumi gyülekezeti folyóirat.
Kiadja a Hárfa Evangéliumi Kiadó Alapítvány (3300 Eger, Egészségház u. 23.).
Szerkesztők: Maszárovics Zoltán (maszazoli@gmail.com), Lemperger Róbert (lemperger.robert@invitel.hu)
A lapot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és lehetőség szerint mindenkinek megküldjük költségmentesen, aki azt kéri. Adományok a kiadó bankszámlájára fizethetők be: Budapest Bank Rt. 10103513-06216129-00000005
Közlemény: „adomány - Élő Gyülekezetek"; vagy csekken, amelyet kérésre küldünk. A példányszámot az igényeknek megfelelően alakítjuk ki, amely ebben a hónapban: 1200 pld. Amennyiben lehetséges, a megrendeléseket a postaköltség miatt összesítve kérjük, vagy nagyobb gyülekezetekben a terjesztőkön keresztül.